

^{(א) ז"ק ט, ג, טז} [בסדרות מת.]
^א ה'ל תל ונשאת

גליון הש"ס

בספר ספקא ליה עי
 לעיל דף סב ע"ב חזק' ד"ה
 איתמר:

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה מילתא
 מליעמא ותי' מודו דשוי מנה
 מנמציא הך דאמר עשרים
 הוה יחיד ובטל במיעוטו
 ותדוידהו שבו עשרים וישל
 מנה נמי מדודו דאינו
 שריה טפי ממנה ונמצא
 הך דאמר שלשים הוה
 יחיד ובטל במיעוטו ונראה
 בעיני: (ב) ה"ז ד"ה רב ותי'
 או אורמא אי יהבה במתנה
 דאמר: הסם:

מוסף רש"י

^{(א) ר"ק ט, ג, טז} [בסדרות מת.]
 קרקע
 אוחה חלוקה צטלה מחלוקת
 וחולקת שבו הנהגה הנטול
 (שם) ויתר. אכל (שם)
 רביע בקרקע. יחזיר לו רביע
 חלקו או קרקע או מעט,
 ורביע מהשאר. או רביע
 כמו דמגן כנימות
 (ג) חלק ונשטח מה ממזכר
 ויחזיר לו רביע (שם) וירושין
 דן. ועל שניהם לפרוע, הלך
 מחליט מקחו יחזיר לו (שם)
 אי לקוחות הורו. וכן לו
 עתה כלום. הלך רביע מחלוט
 חלק המנוע יפרע דה"ל
 ספק ממון וכל ממון המוטל
 בספק חולקת ויין נטול עמו
 אלא רביע והלא יוכל לטקון
 או בקרקע או צמעות. י"א
 רביע צמעות ממנו, לנד
 רביע בקרקע (והיה יחי
 הן בקרקע) מספקא ליה אי
 כירשקן דמו ומייה להחזיר לו
 מחליט מקחו קרקע וכן י"א
 לטקון צמעות, אי לקוחות
 דמו ומייה חלוקה צמעות
 דמו ומייה להחזיר לו כולו
 מה שאניג, אבל צמעות
 רביע בקרקע כירושם ורביע
 צמעות ממנו כצמעות, ה"א
 ולשון ראשון משעתי (שם).

מוסף תוספות

א. והלא הנביטם ערבין
 וכולן נבטת תחת הבעלים.
 רש"י. ועיינש מה
 שמקין. ב. רבין רבעל
 חוב עליה ודידה הור ולא
 הור"ל מעות לטלוק אין
 טענת אחיו בזה כלום.
 רש"י.

בית כור פרק שביעי בבא בתרא

קז.

**עין משפט
 נר מצוה**

לב א מיי פיי מה'ל' מלת
 הלכה א סמג עשין לו
 טור וש"ע ח"מ סימן קעה
 ספי' ד':
 לב ב מיי פיי מה'ל' סמגס
 הל' יב ופ"ח מה'ל'
 שמיטין הל' כ טו"ש ח"מ
 סי' קנע ספי' ג':
 לד ג מיי פיי מה'ל'
 מלווה וזה הל' די סמג
 עשין לד טור וש"ע ח"מ
 סימן קג ספי' ב':

רבינו גרשום

התם עבוד מילתא דניחא
 ליה למוכר וניחא ליה
 ללוקה דמצי למיהור בהו
 א) ומשו"ה מקצצין ונבי
 סיפא להיבט דאמר ליה
 כור ב' סאה בטלע אני
 מוכר לך משורה ראשון
 ראשון קנה דגמור ומקני
 ליה כל סאה וסאה בטלע:
 בטלה מחלוקת. וחוורין
 וחולקין המותר בשוה:
 יורה. ואינו נוטל מן האחין
 כלום מחלקין: קטבר האחין
 שחלקו יורשין הורו. ועל
 היורשין כולן לפרוע חובת
 אביהן ולא על אחד הלכך
 בטלה מחלוקת וחוורין
 וחולקין ביניהן: לקוחות
 הורו. כל אחד מוכר לאחיו
 חלקו בשביל חלקו המגיע
 וכלוקחין זה מזה שלא
 באחריות דמי ואי טורף בעל
 חוב חלקו של אחד מן אין
 חזרו הנטרף לישול מאחין
 כלום אלא יתר הפסדי:
 רב אסי אמר. זה הוא שאל
 נטרף נותן לו רביע מחלקו
 בקרקע ורביע צמעות דהיינו
 חצי חלקו. מספקא ליה אי
 יורשין הורו או לקוחות הורו.
 כלומר הא ודאי פשיטא
 ליה לרב אסי דכל לקוחות
 באחריות הן אבל הא
 מספקא ליה אי כירושין הורו
 וכי חיבי דירושין לא מצי
 מיטלקי לבעל חוב אלא
 בקרקע גופה האי נמי הכי
 באחריות הן אבל הא
 הכא נמי האי יורש הוראיל
 דמספקא ליה אי כירושין
 הורו או לקוחות הורו
 נוטל רביע בקרקע כירושין
 ורביע צמעות ללוקה: אמר
 רב פפא הלכתא בכל
 הני ששמעתא [במקצצין].
 דאמרין לפיל באא לתן אח
 ממרתת הים ובתא האחין
 שחלקו ובה בעל חוב כר:
 שלשה שירדו לשום. קרקע
 למוכר למזונות אשה או
 ליתומין או לפרוע לבעל
 חוב: אחד אומר במנה. שה
 שחן כ"ה סלעים שחן ק'
 דינר: וא' אומר כ"ה סלע.
 ההינו פ' דינר: ואחר אומר
 כ"ה סלעים. שהו דהיינו
 ק"כ דינר נידון שומת
 הקרקע במנה. ומאן דאמר
 תידון במנה משום דהיינו
 מילתא מציעת: שהו אמר כ'
 סלעים השלישי ל' והשני
 המנוצע ביניהן מנה דהיינו
 כ"ה סלע. ורי אליעזר בר'
 צדוק לא נקיס התוא דאמר
 ב' אלא הני תרי קמאי
 דהור אמר כ' וחד אמר
 במנה ולהכי אמר תשעים
 דהיינו מילתא מציעת בין
 פ' דינר לק':

ובא בע"ה חוב וטרף חלקו של אחד מהן. ואל"ת היאך טרף כל חלקו של אחד מהן הא כולן חייצין לפרוע חוב אציהן^א ויטול מכל אחד חלקו המגיעו דכתיבא דינן נוחלין (לקמן דף קכד). יאל עליון שטר חוב צבור נותן פי שנים וי"ל דהכא מיירי כגון דעשא אפומתיקי ולא כאפומתיקי דהמקבל (ב"מ דף קי):
 דקאמר התם שאינו יכול לטקון צוזוי דל"כ לרב אסי אמאי נוטל רביע צמעות דמשמע דהוי מצי לטלוקי לצעל חוב צוזוי:

רב אמר בטלה מחלוקת. משמע דאי צעי לטלוקי צוזוי לא מצי ולהכי נמי מפרש טעמא דרב דירושין הוה דאי ללקוחות צמעות הוו אמאי צטלה מחלוקת הא מצי לטלוקי צוזוי ומימא דמאי שנא מדרב אסי דאדמו רביע שהוא נוטל מכה יורשין קאמר רב אסי דיוכל לטלוק צמעות ושמא פליגי רב רב אסי צמעות זו דלספי' אי כירושין הוה מצי לטלוקי צוזוי לרב אסי משום דאמר ליה אלא לצעל חוב נמי מסליקנא צוזוי ורב אינו חושש לאותה צמעות וי"א מ"מ יתן לו מעות ויפדה הקרקע מיד צעל חוב דקי"ל בהמפקד (ספ דף לה). דשומא דהרף לעולם וי"ל דנפקא מינה היכא דזבנה או אורמא (ו) דאמר התם דלא דהרא:

ורב אסי מספקא ליה אי כירושין דמי אי בלקוחות דמי. ופירש הקונט' שלא בצמעות ומימא לרשב"א מנא ליה הא דילמא ודאי לאו כירושין דמו אלא מספקא אי ללקוחות בצמעות דמו או שלא בצמעות דמו כפירוש שני שבוטעטס: **והרב** **תא** בטלה מחלוקת. הכא משמע דקי"ל דינן צמעות מדפקסין כרב ובסוף השולח (גיטין דף מה). פירשתי: דמותרת

הוצר הדבר שזכה כל אחד בחלק הראוי לו ונמלא דלא חלוקת הן ומחוורין זה לזה ציוכל לרב אין מחוורין של זה דמי והיינו לקוחות וכיון דלקוחות ינינה הא ודאי חלוקה שלא בצמעות דמו וכליו אמרו זה לזה איני מקבל אחריות חלקך עלי דמי דמסתמא לא מקבלי. דאע"ג דגבי מוכר קרקע לחזירו קיימא לן [ב"מ טו:] אחריות טעמו סופר הוא אם לא פירש שטר המכירה הני מיילי היכא דזינן קרקע מחזריה דלא שדי איניש חזר כדבי אכל לגבי ירושם אחין דכל אחד נוטל חלקו צהיהו הנאה דליהו לא מקבל אחריות על של חזירו גמר ומקנה ליה לחזירו חלקו לגמרי שלא יקבל חזירו אחריותו עליו ולא תשתעבד לו שדהו כי היכי דדידיה לא משעבדא לחזירו: **מספקא ליה**. אי כירושין דמו ויחייב להחזיר מחליט חלקו כרב דעל שניהם לפרוע חובת אציהן או ללקוחות דמו ואינו חייב כלום הלכך יפרע רביע לחזיר מן השדה הנשאר לו דממון המוטל בספק חולקין או רביע מעות יחזיר לו דאמר ליה אלא הווי לו זוזי והוה מסליקנא ליה צוזוי וצבזיל עניותך לא אפסידו נחלתי. לשון אחר פירש רבינו זקני בצבא קמא צפרכ ראשון [דף טז.] ורביע צמעות ממנו לנד רביע בקרקע דהיינו כל חלקו צין קרקע ומעות ומספקא ליה אי כירושין דמו ויחייב להחזיר חלקו חלקו בקרקע ולא יוכל לטלוק צמעות או ללקוחות דמו ומייה חלוקה בצמעות דמי ויחייב להחזיר לו מחליט מה שאכד אכל צמעות יכול לטלוק חלקך יחזיר רביע קרקע כירושין ורביע צמעות כמוכר בצמעות וצפוס לשון ראשון. כך פירש רבינו וכן הוא שחן ממנו צבאי לשון אחרון דכל היכא דפליגי בצמעות תלתא תנאי או תלתא אמוראי כי האי גוונא שהאחד ספק לו הלאה כדברי מי מן השנים הרי הוא רגיל לתפוס כדברי שניהם במקצת כצירא ליה כי האי ובמקצת כצירא ליה כאידך אכל הכא כיון דמחייב ליה רב אסי להחזיר כל חלקו כרב צין קרקע ומעות אס כן צמאי קאי כשמואל הא רב ושמואל לא פליגי בהכי אס יטלוקו בקרקע או צמעות אלא אס יחזיר לו חלקו מחלקו ויתן לזה חצי השדה כרב דכירושין דמו ומייה לא צטלה מחלוקת לחזור ולחלוק בצורל אלא צלא גורל ויתן לו חצי השדה מאיוזה לד שירצה וצבזיל שיהא שוה כאידך חניה: **והלכא** **צטלה מחלוקת**. היכא דחלקו שנים לשני חלקים ואחר כך צא להן אח ממדינת הים או חלקו וצא צעל חוב נוטל חלקו של אחד מהם ויאלא מתחת יד אחד מהן ונמצא שמתחלה נטל האחד יותר מחזירו דחוורין וחוורין וצפוס שחלקו וצא צעל חוב נוטל חלקו של אחד מהן דחוורין וחולקין צשוה וה"ה אס נטל חצי חלקו הפליל גורלות על הכל דלא פליגי רב צנטול צעל חוב חלקו של אחד מהם צין כולה לחציו. ושמעינן נמי מהכא דהאחין שחלקו כירושין דמו ולא ללקוחות: **שלשה שירדו לשום**. נכסי יתומין למזון האשה והצגות ואין שומת בית דין צפחות מג': **אחד אומר צמנה**. דהיינו מאה זוזי ושנים אומרים צמחיתים או אחד אומר צמחיתים ושנים אומרים צמנה: **צעל יחיד צמיעוטו**. כלומר צטלו דברי היחיד מפני שהוא המעט וכתיב (שמות כג) אחרי רבים להטות: **אחד אומר צמנה**. דהיינו חצי סלעים: **ועל אחד אומר צמשים סלעים**. דהיינו ה' סלעים פחות: **ואחד אומר צמשים**. דהיינו חמשה סלעים יומר: **סידון צמנה**. טעמא דכולהו מפרש ואילו לקמיה: **צעשרים**. היינו פ' דינר: **צשלשים**. הם מאה ועשרים דינר: **צז'** דינר. מן החמש סלעים שיש צין שנים הפחותין לוקחין החצי דהיינו י' דינרים ומוסיפין על של שמונים: **עושין שומא ציניהן ומשלשין**. כלומר חושבין צמנה חלוקים דהיינו ארבעים דינר שיש צשלשים ויתר מאותו שערם ומאותן ארבעים תידון צשלש דינר ושלש דינר ושנים על שמונים. וטעמא מפרש לקמיה [ע"ז]: **מיילתא מציעתא**. דבר השוה הכרע צין שניהם הוסיף ה' על הממועט ופוחת חמשה מן המרצה וצדין הוא דמדיון צוותיה צמנה דהא מרזייהו של שלשים ושל מנה מודו דשוה מנה (ב). וגרסה בעיני דהוא הדין אס אמר צמ"ח סלעים דלא הוי מציעתא כל כך: כל תשעים

(א) נראה שפסוק דחגי אלא כדברי רבינו וי"ל אלא צ' אחין שחלקו וצא לטא אח ממדינת הים דלא שחן כצבא ו מ"ש"ה מקצצין ונבי ספסא ומ'.